

Arrest

nr. 340 622 van 5 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DECOSTER
Eugène Smitsstraat 28-30
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 2 februari 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging (en de nietigverklaring) te vorderen van de beslissing van 27 januari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DECOSTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 22 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming (hierna: een VIB) in in België.

1.2. Op 22 december 2020 weigerde de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoeker.

1.3. Bij arrest van 30 augustus 2021 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die weigeringsbeslissing van de CGVS.

1.4. De Raad van State vernietigde op 25 november 2024 het voormelde arrest van de Raad, die vervolgens bij arrest van 28 juli 2025 de weigeringsbeslissing van de CGVS opnieuw bevestigde.

1.5. Verzoeker diende op 9 november 2022 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.6. Die aanvraag werd bij beslissing van de verwerende partij van 29 augustus 2025 onontvankelijk bevonden bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

1.7. Verzoeker diende op 17 oktober 2025 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in de bij de Raad. Het beroep is gekend onder het nr. 353 205.

1.8. Op 2 september 2025 kreeg verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 13quinquies.

1.9. Op 27 januari 2026 wordt in hoofde van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering onder een bijlage 13septies. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door PZ VLAS op 27.01.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

[...]

nationaliteit: Kameroen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

*Hoewel dhr. M. F. in het bezit is van een geldig Kameroens paspoort (nr. *; geldig tot 28.05.2030), kan hij bij zijn interceptie door PZ VLAS (dd. 27.01.2026) geen geldig visum noch verblijfstitel voorleggen.*

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Uit het administratief dossier en voorgaande verklaringen van dhr. M. F. blijkt dat hij sedert 2017 rondwaalt op het Schengengrondgebied. Tijdens zijn verblijf in illegaliteit heeft de betrokkene enkele pogingen ondernomen om zich in regel te stellen zonder dat dit tot de afgifte van een verblijfstitel heeft geleid. De betrokkene zou eerst een jaar in Italië gewoond hebben alwaar zijn vingerafdrukken werden afgenomen en geregistreerd werden in de Eurodac-databank. Dit laatste wijst er in feite op dat de betrokkene daar een

verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend. Vervolgens koos hij ervoor om door te reizen naar België en opnieuw een verzoek om internationale bescherming in te dienen (dd. 22.08.2018). Het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen (hierna: CGVS) besloot op 22.12.2020 om de betrokkene geen vluchtelingenstatus noch subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Dhr. M. F. liet tegen deze weigeringsbeslissing een verzoekschrift tot nietigverklaring voorleggen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV), dewelke hem bij arrest van 30.08.2021 opnieuw de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus weigerde te verlenen.

Eén jaar na het arrest van de RvV (dd. 09.11.2022) opteerde dhr. M. F. ervoor om een verblijfsaanvraag voor meer dan 3 maanden in te dienen op grond van artikel 9bis Vw. Zijn aanvraag werd op 29.08.2025 evenwel onontvankelijk verklaard (dd. 29.08.2025) en hem betekend op 24.09.2025. Bovendien werd er in hoofde van de betrokkene eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) opgesteld met een termijn van 30 dagen, dat hem per aangetekende zending ter kennis werd gebracht op 05.09.2025. Dhr. M. F. liet tegen de weigering van zijn verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis Vw. overigens een verzoekschrift tot nietigverklaring voorleggen bij de RvV, dat momenteel nog hangende is. Het op 16.10.2025 aangetekende beroep heeft evenwel geen schorsende werking. De omstandigheid dat zijn repatriëring naar Kameroen wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de RvV te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Zijn advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Verder haalde dhr. M. F. bij de afname van zijn hoorrecht (dd. 27.01.2026) aan dat hij reeds 4 jaar een relatie zou hebben, zonder te specificeren wie zijn partner juist is. Tijdens zijn ICAM-gesprekken kwam dit ook aan bod en toen verklaarde de betrokkene telkenmale dat zij naar het volgende gesprek ging meekomen zonder dat dit effectief gebeurde. Naast het feit dat het niet zeker is of zijn partner bestaat, wist de betrokkene dat zijn gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op zijn illegale verblijfssituatie in België. De verwijdering van de betrokkene is overigens niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. De partner van betrokkene kan hem immers achterna reizen naar zijn land van herkomst, dan wel sporadisch bezoeken en in de tussentijd contact onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en –kanalen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Kameroen geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Voorts haalde de betrokkene geen medische problemen noch overige redenen in verband met zijn privé-, gezins- of familieleven aan, die hem zouden verhinderen om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt hierom niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Dhr. M. F. heeft meerdere gesprekken gehad met een ICAM-coach (respectievelijk op 07.10.2025, 21.10.2025 en 17.11.2025), waar hij geïnformeerd werd over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 02.09.2025 dat hem per aangetekende zending betekend werd op 05.09.2025. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.

Uit het administratief dossier en voorgaande verklaringen van dhr. M. F. blijkt dat hij sedert 2017 rondwaalt op het Schengengrondgebied. Tijdens zijn verblijf in illegaliteit heeft de betrokkene enkele pogingen ondernomen om zich in regel te stellen zonder dat dit tot de afgifte van een verblijfstitel heeft geleid. De betrokkene zou eerst een jaar in Italië gewoond hebben alwaar zijn vingerafdrukken werden afgenomen en geregistreerd werden in de Eurodac-databank. Dit laatste wijst er in feite op dat de betrokkene daar een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend. Vervolgens koos hij ervoor om door te reizen naar België en opnieuw een verzoek om internationale bescherming in te dienen (dd. 22.08.2018). Het CGVS besloot op 22.12.2020 om de betrokkene geen vluchtelingenstatus noch subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Dhr. M. F. liet tegen deze weigeringsbeslissing een verzoekschrift tot nietigverklaring voorleggen bij de RvV, dewelke hem bij arrest van 30.08.2021 nogmaals de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus weigerde te verlenen.

Eén jaar na het arrest van de RvV (dd. 09.11.2022) opteerde dhr. M. F. ervoor om een verblijfsaanvraag voor meer dan 3 maanden in te dienen op grond van artikel 9bis Vw. Zijn aanvraag werd op 29.08.2025 evenwel onontvankelijk verklaard (dd. 29.08.2025) en hem betekend op 24.09.2025. Dhr. M.F. liet hiertegen een verzoekschrift tot nietigverklaring voorleggen bij de RvV dat momenteel nog hangende is. Het op 16.10.2025 aangetekende beroep heeft, zoals hierboven reeds vermeld werd, geen schorsende werking en belet zijn repatriëring naar zijn land van herkomst niet.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Dhr. M. F. verklaarde dat hij niet wenst terug te keren naar Kameroen omdat hij zijn vader dan dient op te volgen als notabele of spirituele geneesheer. Dit element werd evenwel reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 22.08.2018. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RvV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Bovendien verklaart dat dhr. M. F. geen medische problemen te hebben. De betrokkene brengt aldus geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem zou belemmeren om terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt evenwel niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]

1.10. Diezelfde dag wordt aan verzoeker een inreisverbod opgelegd voor de duur van twee jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.11. Verzoeker dient een vordering tot voorlopige maatregelen in bij uiterst dringende noodzakelijkheid met het oog op de versnelde behandeling, conform artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet, van de onder punt 1.7 bedoelde vordering tot schorsing.

1.12. Bij arrest nr. 340 612 van 5 februari 2026 beveelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de schorsing van de tenuitvoerlegging van de onder punt 1.6 bedoelde beslissing van 29 augustus 2025 houdende het onontvankelijk verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

2. Ontvankelijkheid

2.1. Conform artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft de Raad geen rechtsmacht voor zover de vordering betrekking heeft op de beslissing tot vasthouding.

2.2. De verwerende partij werpt in haar nota op dat de vordering onontvankelijk is in zoverre ze is gericht tegen het inreisverbod. Verzoeker stelt ter terechtzitting hier niks tegenin te brengen.

Ter zake wijst de Raad erop dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest van 18 oktober 2018 reeds heeft verduidelijkt dat "tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is" (GwH 18 oktober 2018, nr. 141/2018, nr. B.10). De onderhavige vordering is derhalve ook onontvankelijk in zoverre de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het inreisverbod wordt gevraagd.

3. De drie cumulatieve voorwaarden van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Naar luid van de vierde paragraaf van artikel 39/82 van dezelfde wet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid

Verzoeker maakt het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel en bevindt zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied. De uiterst dringende noodzakelijkheid, die overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, is aangetoond conform artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

3.3. Betreffende het ernstig middel

3.3.1. Uiteenzetting van verzoeker

Verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM). Hij betoogt hierover het volgende:

"Verzoeker roept een schending in van zijn grondrecht op respect voor het privé- en familieleven (art. 8 EVRM, art. 7 en 52 van het Handvest, art. 22 van de Grondwet en art. 74/13 van de wet van 15 december 1980), een manifeste beoordelingsfout, een gebrek aan zorgvuldigheid en een gebrek aan motivering, alsook het evenredigheidsbeginsel, omdat zijn familiale banden, zijn privé-leven in België niet voldoende in aanmerking zijn genomen en het in overweging nemen van alle relevante elementen tot de conclusie leidt dat de beslissingen een onevenredige inmenging vormen in zijn fundamenteel recht op privé- en familieleven. Ook het recht op een doeltreffend rechtsmiddel werd geschonden omdat de beslissing werd genomen terwijl het beroep tegen de beslissing tot onontvankelijkheid ten aanzien van de aanvraag op grond van artikel 9bis Vw nog hangende is.

Het begrip gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM heeft een autonome reikwijdte (Marckx t. België, 1979, § 31). De vraag of er sprake is van "gezinsleven" is daarom in de eerste plaats een feitelijke kwestie die afhangt van de praktische werkelijkheid van nauwe persoonlijke banden (Paradiso en Campanelli t. Italië

[GC], 2017, § 140). Het begrip "familie" beperkt zich dus niet tot enkel relaties gebaseerd op het huwelijk, maar kan ook andere feitelijke "familiale" banden omvatten wanneer partijen samenleven buiten het huwelijk (Johnston en anderen t. Ierland, 1986, § 56; Van der Heijden t. Nederland [GC], 2012, § 50). Zelfs in het ontbreken van samenwoning kunnen er voldoende familiale banden zijn om het bestaan van gezinsleven aan te nemen (Kroon en anderen t. Nederland, 1994, § 30), evenals het bestaan van een duurzame relatie tussen partners onafhankelijk kan zijn van samenwonen (Vallianatos en anderen t. Griekenland [GC], 2013, §§ 49 en 73).

De vreemdelingenwet vereist een zorgvuldige analyse van deze elementen, overeenkomstig artikel 74/13 Vw en de hierboven aangehaalde rechtspraak en normen. Dit artikel wordt echter nergens vermeld in de bestreden beslissing. Het is aan verzoeker om te zoeken waar de motivering met betrekking tot zijn familieleven zich bevindt. Deze werd ondergebracht onder de motivering voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, op grond van artikel 7, al. 1, 13° Vw.

Verwerende partij beoordeelt de impact op het privé- en familieleven van verzoeker als volgt:

'Verder haalde dhr. M. F. bij de afname van zijn hoorrecht (dd. 27.01.2026) aan dat hij reeds 4 jaar een relatie zou hebben, zonder te specificeren wie zijn partner juist is. Tijdens zijn ICAM-gesprekken kwam dit ook aan bod en toen verklaarde de betrokkene telkenmale dat zij naar het volgende gesprek ging meekomen zonder dat dit effectief gebeurde. Naast het feit dat het niet zeker is of zijn partner bestaat, wist de betrokkene dat zijn gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op zijn illegale verblijfssituatie in België. De verwijdering van de betrokkene is overigens niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. De partner van betrokkene kan hem immers achterna reizen naar zijn land van herkomst, dan wel sporadisch bezoeken en in de tussentijd contact onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en –kanalen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Kameroen geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Voorts haalde de betrokkene geen medische problemen noch overige redenen in verband met zijn privé-, gezins- of familieleven aan, die hem zouden verhinderen om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt hierom niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.'

De motivering van verwerende partij schiet te kort. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, arrest van 2 augustus 2001, Boulouf tegen Zwitserland; EHRM, arrest van 15 juli 2003, Mokrani tegen Frankrijk, §§ 30 en 31; EHRM, arrest van 17 april 2014, Paposhvili tegen België, par. 141) en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV nr. 159 065 van 19.12.2015; RvV nr. 143 483 van 16.04.2015; RvV nr. 139 759 van 26.02.2015; RvV 25.10.2013, nr. 112 862; RvV nr. 31 274 van 8.09.2009; RvV nr. 37 703 van 28.01.2010) hebben reeds meermaals benadrukt dat een zo zorgvuldig mogelijke analyse vereist is zodra het recht op privé- en familieleven in het geding is. Dit houdt een versterkte zorgvuldigheidsplicht in. In haar rechtspraak onderstreept het Hof het belang van factoren zoals de duur van het verblijf en de banden in het land waarnaar de betrokkene zal worden teruggestuurd.

Verzoeker heeft zijn land sinds 2017 verlaten. Hij is sinds 2018 in België. Verzoeker was 23 jaar oud toen hij in België aankwam en verblijft hier sindsdien onafgebroken. Verzoeker heeft daarnaast op 27.01.2026 verklaard sinds vier jaar een relatie in België te hebben. Verzoekers partner zou, zo heeft zij hem toevertrouwd, zwanger zijn van hem. Verzoeker kon echter nog geen medisch attest bemachtigen. Het betreft een element waarmee uw Raad rekening dient te houden, daar dit voortvloeit uit de verklaringen van verzoeker op 27.01.2026 waaruit blijkt dat hij een relatie heeft met iemand in België. Dit bevestigt de eerdere verklaringen van verzoeker.

Gedurende zijn periode in België heeft hij niet alleen een duurzame relatie ontwikkeld, zoals hierboven uiteengezet, maar ook sterke sociale en familiale banden gesmeed die bijdragen aan zijn integratie in de Belgische samenleving. Dit langdurige en onafgebroken verblijf vormt een belangrijk gegeven in de beoordeling van zijn recht op privé- en familieleven, waar verzoeker niet voldoende rekening mee heeft gehouden. Deze elementen werden ter kennis gebracht aan verwerende partij door middel van zijn verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis Vw. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard daar zij volgens verwerende partij geen verblijfsaanvraag vanuit België rechtvaardigen. Doch, deze elementen zetten in de verf op welke manier verzoeker in België een privé- en familieleven heeft ontwikkeld. Verwerende partij hield hier onvoldoende rekening mee, ondanks het feit dat zij hier kennis van had. Deze elementen kwamen helemaal niet aan bod in de bestreden beslissing.

Ook het ontbreken van banden van verzoeker met Kameroen werd onderbelicht. Verzoeker verblijft sinds 2017 in Europa en sinds 2018 in België en heeft het Belgische grondgebied sinds zijn aankomst niet meer verlaten. Verwerende partij houdt hier onvoldoende rekening mee.

Alles wijst erop dat verzoeker al zijn familiale, sociale, culturele, economische en andere banden in België heeft: hij heeft hier een relatie sinds 4 jaar en verbleef gedurende 7 jaar legaal in België.

De bestreden beslissing haalt een onvolledige weergave van de relevante feiten en afgelopen asielprocedure aan.

Nergens vermeldt de beslissing dat tegen het arrest van 30.08.2021 de RvV een cassatieberoep werd ingediend bij de Raad van State. De Raad van State besloot tot de cassatie bij arrest nr. 261 445 van 25.11.2024 van het arrest van de RvV. Uiteindelijk werd de asielaanvraag pas definitief afgewezen door een arrest van de RvV op 28.07.2025 (arrest nr. 330.427). De bestreden beslissing baseert zich op een onjuiste weergave van de feiten.

Het feit dat verzoeker dus gedurende zeven jaar legaal in het land verbleef, tijdens de behandeling van zijn asielprocedure, zorgt ervoor dat verzoeker wel degelijk terechte duurzame relaties ontwikkelde die beschermd worden door artikel 8 EVRM. Dit gaat in tegen de motivering van verwerende partij volgens dewelke "de betrokkene (wist) dat zijn gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op zijn illegale verblijfssituatie in België". Deze motivering is onverenigbaar met het gegeven van het legaal verblijf van verzoeker tijdens zijn asielprocedure, dat wordt bewezen door het administratief dossier.

Verzoeker diende dan ook tijdens zijn legaal verblijf een verzoek tot verblijf op basis van artikel 9bis Vw in, anders dan verwerende partij stelt.

De stelling dat verzoeker contact kan onderhouden via moderne communicatiemiddelen en dat zijn partner hem achterna kan reizen houdt onvoldoende rekening met de duur en de intensiteit van de relatie van verzoeker met zijn partner.

Door de onjuiste weergave van de feiten en de procedure en het onvoldoende onderzoek naar de proportionaliteit door onvoldoende rekening te houden met alle elementen van de zaak, zijn de bestreden beslissingen onwettig. De schorsing en vernietiging dringt zich op."

3.3.2. Replik van de verwerende partij

De verwerende partij repliceert in de nota als volgt:

"Wat de aangehaalde schending van artikel 8 EVRM betreft, dient opgemerkt dat de situatie van verzoeker een zgn. situatie van eerste toelating betreft, dat een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in dat geval niet aan de orde is en dat eerder moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om verzoeker op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en die van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

In de bestreden beslissing wordt niet kennelijk onredelijk gemotiveerd als volgt:

'Verder haalde dhr. M. F. bij de afname van zijn hoorrecht (dd. 27.01.2026) aan dat hij reeds 4 jaar een relatie zou hebben, zonder te specificeren wie zijn partner juist is. Tijdens zijn ICAM-gesprekken kwam dit ook aan bod en toen verklaarde de betrokkene telkenmale dat zij naar het volgende gesprek ging meekomen zonder

dat dit effectief gebeurde. Naast het feit dat het niet zeker is of zijn partner bestaat, wist de betrokkene dat zijn gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op zijn illegale verblijfssituatie in België. De verwijdering van de betrokkene is overigens niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. De partner van betrokkene kan hem immers achterna reizen naar zijn land van herkomst, dan wel sporadisch bezoeken en in de tussentijd contact onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en –kanalen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Kameroen geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Voorts haalde de betrokkene geen medische problemen noch overige redenen in verband met zijn privé-, gezins- of familielevens aan, die hem zouden verhinderen om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt hierom niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.’

Verzoeker brengt overigens een enkel bewijsstuk bij van een partnerrelatie, noch van de zwangerschap van zijn vermeende partner. Evenmin wordt het aangehaald privéleven in de zin van artikel 8 EVRM geobjectiveerd door de verzoekende partij.

Een schending van artikel 8 EVRM is niet aan de orde.”

3.3.3. Beoordeling

Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, bepaalt dat een bevel om het grondgebied kan of moet worden afgegeven onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.*

Het door deze bepaling gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. De toetsing aan deze bepaling veronderstelt een belangenafweging tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge maar moeten er wel alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar in betrekken.

De Raad stelt vast dat in de thans bestreden beslissing wordt gemotiveerd over de relatie die verzoeker verklaarde te hebben in het licht van artikel 8 van het EVRM en dat verder wordt gesteld dat verzoeker voor het overige geen redenen in verband met zijn privéleven had aangehaald die hem zouden verhinderen om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker betoogt dat hij gedurende zijn periode in België niet alleen een duurzame relatie heeft ontwikkeld maar ook sterke sociale en familiale banden heeft gesmeed die bijdragen aan zijn integratie in de Belgische samenleving. Deze elementen komen helemaal niet aan bod in de bestreden beslissing. Zijn langdurige en onafgebroken verblijf vormt een belangrijk gegeven in de beoordeling van zijn recht op privé- en familielevens waar niet voldoende rekening mee werd gehouden. Nochtans werd dit aan de verwerende partij ter kennis gebracht via de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat zij hier kennis van had, zo stelt hij.

De Raad stelt vast dat verzoeker, toen hij op 27 januari 2026 werd gehoord, niet had gewezen op elementen die raken aan zijn privéleven en zijn integratie in België. Echter, het “formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling” bevat een welomlijnde vraagstelling en geen vragen die verzoeker de ruimte zouden geven daarover verklaringen af te leggen. De elementen waarop verzoeker zich thans beroept in het licht van een privéleven zoals dat wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM, werden wél door hem ingeroepen in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en aldus ter kennis gebracht van de verwerende partij.

Bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn die de betrokkene toelaten om de aanvraag uitzonderlijk in te dienen in België in plaats van in het herkomstland. Er wordt dus geantwoord op de vraag of verzoeker al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren.

Luidens de beslissing van 29 augustus 2025 was de verwerende partij van mening dat het privéleven van verzoeker in België niet van die aard was dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst een schending van artikel 8 van het EVRM zou inhouden.

In zijn arrest nr. 340 612 van 5 februari 2026 heeft de Raad, met betrekking tot deze beslissing, vooreerst geoordeeld dat kan worden aangenomen dat verzoeker een privéleven heeft in België in de zin van artikel 8 van het EVRM. Dat verzoeker zijn privéleven niet zou hebben geobjectiveerd, zoals de verwerende partij in haar nota stelt, kan dus niet worden bijgetreden. Verder heeft de Raad geoordeeld dat uit de motivering ter zake niet blijkt dat de belangenafweging die artikel 8 van het EVRM aan de verwerende partij oplegt op zorgvuldige wijze is gedaan, waarna wordt overgegaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de voormelde beslissing.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat de verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd in het licht van artikel 8 van het EVRM alvorens te besluiten tot de afgifte van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding.

Het middel is in de besproken mate ernstig.

3.4. Betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Verzoeker voert onder meer aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending met zich meebrengt van artikel 8 van het EVRM en dat dit een moeilijk te herstellen ernstig nadeel veroorzaakt.

3.4.2. Gelet op de beoordeling van de ernst van het middel dat raakt aan het risico op een schending van artikel 8 van het EVRM ziet ieder redelijk denkend mens onmiddellijk in dat verzoeker door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

3.4.3. Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.5. Er is voldaan aan de drie voorwaarden om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, met beslissing tot terugleiding naar de grens van 27 januari 2026 wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Artikel 4

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. CLAESEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

A. WIJNANTS